

Gelmenin Zamanımıydı

– Bayram Ataç · 13 Nisan 2024

Bıraktığın o kuru, tam da kül etmişken.
Cemalini, suretini, kokunu, unutmuşken.
Kendi hayalimde, bir dünya kurmuşken.
Gelip de bu kuru, harlamanın zamanı mıydı?

Resimlerini bile, bir bir, yırtıp yakmıştım.
Kalbimin isyanına rağmen, söküp de atmıştım.
Ben kendime, tamda deli hırkasını, takmıştım.
Yaram kabuklanmışken, şimdi gelmenin zamanı mıydı?
zamanımıydı zalım, zamanımıydı

Giderken arkana dönüp, alaycı bakışını.
Nedensiz yere, yüreğimi korlarda yakışını.
Baharımı çalıp da, bana bıraktığın o kışını.
O kışımı yaz etmişken, çıkıp da gelmenin zamanı mıydı?

Yıllarca senin için, döktüğüm göz yaşımı.
Buruşturup da çöpe attığın, o saf aşkı.
Kimselere bildirmeden, yaşadığım o acımı.
O acımı dindirmişken, çıkıp da gelmenin zamanı mıydı?

Kalbime bıraktığın yara, zalim çok derindi.
Kalbim yıllarca kırık, küskün küskün gezindi.
İhanet etmeseydin, kalbimin köşesi yerindi.
O derdini unutmuşken, çıkıp da gelmenin zamanı mıydı?

Unutmuştum, koklamaya doymadığım saçlarını.
Kalbimden söküp atmıştım, o saplanan kaşlarını.
Affetmiştim, bütün geçmişte olan, suçlarını.
Maziyi tamda silmişken, şimdi gelmenin zamanı mıydı?
zamanımıydı zalım, zamanımıydı

Suretini görmez olmuştum, rüyamda düşlerimde.
Haçerler saplamaştın, her çekip de gidişlerinde.
Adın geçmez olmuştu, yazdığım mısraa şiirlerimde.

Œimdi gelip de bana, ağıt yazdırmanın zamanı mıydı?

Uykuya hasret gözlerim, uykuyla barışmışken.
Hayata küs olan gönlüm, insanlara karışmışken.
Tam da senin yokluğuna, benliğim alışmışken.
Gelip de zalim uykularımı, bölmenin zamanı mıydı?

Sen gittikten sonra, mutlu bir yuva kurmuştum.
Acını unuttuktan sonra, çok da mutlu olmuştum.
Senin bıraktığın yarayı, tamda dağlayıp sarmıştım.
Dağladığım o yarayı, gelip de kanatmanın zamanı mıydı?
zamanımıydı zalım, zamanımıydı
zamansız gelmenin,zamanımıydı